

פרט לתצלומים, מילצ'ן הציגה בעבר גם מיצבי וידיאו (כמו העבודה "Seven" שהוצגה בכיכר טיימס בניו יורק, ונהפכה לתצוגת קבע במקום) וכן באמנות במרחב הציבורי (בעיקר באמצעות הארגון שהקימה "Artea Projects"). במגרש של אולפני פוקס בלוס אנג'לס היא הציבה עבודה ספיציפית לאתר. כמו כן, היא שיתפה פעולה עם האמן אורי דותן בעבודה שהגדירו "התערבות וידיאו ארכיטקטונית" והוצגה בלוס אנג'לס ובניו יורק. פרט להשתתפותה בשתי תערוכות קבוצתיות במוזיאון תל אביב הציגה מילצ'ן בתערוכות קבוצתיות בחללים רבים בחו"ל, ובהם ארטברידג' בניו יורק, גלריה מוטי חסון בניו יורק, "קופסה לבנה" בניו יורק ומרכז פיאק בפאריס.

הקולאז'ים שהיא מציגה בתערוכה הנוכחית הם מעין חלון לנפש היוצרת ולתהליכים המכונים את יצירתה. "כמו שצייר עושה סקיצות לפני שהוא ניגש לעבוד על הברד, כך גם אני לוקחת רשמים מהעולם, אני עושה פריימינג לדברים שאני רואה בראש ולפעמים גם באמצעות המצלמה של הטלפון הנייד", היא אומרת. "הצטברו לי כבר הרבה תצלומים, משפטים שגזרתי או כתבתי והתחלתי לשים אותם זה לצד זה".

מעבר לפעולת הגזירה, עריכה והדבקה שהיא מבצעת בעבודות הקולאז', היא מוסיפה נגיעות של פיגמנט, טוש או חומרים נוספים היוצרים מגע אישי יותר. "תצלום הוא דו-ממדי ושטוח באופן מובהק ובשלב מסוים הרגשתי שחסר לי הממד הנוסף. דרך הציור וההדבקה העבודות משתנות ונהפכות לאובייקט", היא מסבירה. עם זאת, כאשר היא מסיימת עבודה על קולאז', היא מצלמת אותו ובכך משטיחה אותו וכולאת אותו שוב בדו-ממד של הצילום.

מעבר לפעולת הגזירה, עריכה והדבקה שהיא מבצעת בעבודות הקולאז', היא מוסיפה נגיעות של פיגמנט, טוש או חומרים נוספים היוצרים מגע אישי יותר. "תצלום הוא דו-ממדי ושטוח באופן מובהק ובשלב מסוים הרגשתי שחסר לי הממד הנוסף. דרך הציור וההדבקה העבודות משתנות ונהפכות לאובייקט", היא מסבירה. עם זאת, כאשר היא מסיימת עבודה על קולאז', היא מצלמת אותו ובכך משטיחה אותו וכולאת אותו שוב בדו-ממד של הצילום.

בעוד שעבודות הקולאז' מתאפיינות בקלילות ובאינטואיטיביות, עבודות הצילום נעשות בשיטה מחושבת, מיושנת לכאורה, שמחויבת לאלמנט הבסיסי בצילום - החשיפה לאור. על האופן שבו היא רוצה להשתמש בצילום כתבה מילצ'ן בעבר: "היו אלה ציירים כמו פרנסיס בייקון, אדוארד מונק ופיקאסו שהפכו הופעה לתוך דימוי, מה שהעניק לי השראה להשתמש במצלמה כמו שהם השתמשו במברשת". בעזרת מצלמת ההזלבלד שלה ("אני אוהבת את הפורמט האולד-סטייל, הריבועי, שכל תצלום מלווה ברעש כשהפילם עובר דרכה, שהתצלום הוא באמת האור שנרשם על הנגטיב"), היא יוצרת ציורים באור. היא מצלמת בלילה, או בחושך, ללא פלאש אלא עם חשיפות קטנות ומדודות של אור או לייזר, וכך היא מנסה לתפוס זמן ותנועה בתצלום.

"אנחנו חושבים שאנחנו חיים בזמן בצורה לינארית, אך המוח והחושים שלנו אינם פועלים באופן לינארי", טוענת מילצ'ן. לעומת זאת, היא מסבירה כי התוצאה של פעולת הצילום - ובייחוד בשיטה המסורתית שאתה היא עובדת בפילם - יוצרת לינאריות. המתח הזה הוא שהופך את העיסוק בצילום למעניין בעבורה, כי אחד הדברים שמניעים את יצירתה הוא הרצון ליצור תחושת זמן, משך.